

Per følte sig det første Aar ikke lykkelig i sit Ægteskab. Hans Haab om at kunne vække Inger til et mere selvstændigt aandeligt Liv gik ikke i Opfyldelse. Hun med sin ligevægtige, helt for det praktiske anlagte Natur og med sin urokkelige Overbevisning om, at hendes Fader var Kristenhedens sidste store Profet, begreb slet ikke Hensigten med hans Overtalelsesforsøg. Ligesom sin Fader opfattede hun vedblivende denne Modsigelseslyst og navnlig hans Optagethed af Pastor Fjaltring som et ungdommeligt Forsøg paa at gøre sig interessant.

Nu havde unægtelig det Dobbeltliv, Per levede, og de ulige Paavirkninger, han udsattes for, efterhaanden bragt ham saaledes i Vilderede med Hensyn til sig selv, at han undertiden gjorde et ret forstyrret Indtryk. Han mærkede det tilsidst selv og søgte ængstelig efter et Holdepunkt.

Han fandt det, hvor han før havde fundet det, paa Natursiden af sin Tilværelse; og den, som førte ham dertil, var netop Inger. Hun var